

Szép árnyék

Sopotnik Zoltán

Szeretkezés után ágyékkodba harapok. A dívány nem dívány, de legalább hideg. Rágyújtánék. Lennie kell valahol egy hamutartónak, nézek szét, még az egész előtt, ahogy a lakásba lépünk. A lakás meghatóan kicsi, szomorú kandalló közepén. Édes kép-regényszerűség. Hosszú beszélgetésből térdelünk ki aztán az ágyra, rá a gyenge mondatokra, csakúgy sistereg a lepedő. Testtartásokkal üzenünk a felettünk magasló árnyéknak a plafonon, közben azért hagyom, hogy kimért, kívárt ritmusban levedd a melltartód, úgymint a bőrödre akarok olvasni dolgokat (a bugyid már a kezemben). Majd hirtelen újra most van, meg vagány hamu szertesztét.

Antik

Napok óta szinte ki sem mászunk az ágyból, csak sablonos mozgás fürdőbe, boltba, elképzelt kutyához a kertbe. Legyen a neve Antik és majd valóságos kutyánk is legyen. Nevetsz, mikor mondom, hogy nekem (költőként) a szerelemről elsősre nem valami ókori forma jut eszembe, nem szűröm át egyetlen filozófus tanain sem, csak a fantázián, az enyémen, ami persze nem zárja ki az előbbieket teljesen. Hülyeségeket beszélsz, megkapom játékból ezt is, amint egy lestrapált virágot még megöntözöl, szigorúan átlátszó pólóban — az volt kéznél, szerencsére mindig az van. A bojlert meg becézzük el Catullusnak, javasolod, egyébként hívni kell hozzá valakit, folyton csöpög.

Végül is volt

Tartozom neked egy erős nászéjszakával, utána kávé és foszlós kalács reggel, állig behúzott függönyök. Isten a csészéből három percig csak ránk figyel.

Lagzi helyett házibuli, és éjjelre nálunk marad Cappa, a barátom, esküvői tanúm. Hajnalban megágyazunk neki a konyhában, de ő csak összevissza mászkál, szerintem a démonai miatt, szerinted még inni. Ezen nem veszünk össze, vagyis nem úgy.

Kimegyek hozzá, nyugtatgatom, hogy nem viszi el a holdra egy gonosz léghajó, és a barátságunk a halálig kitart. Izzad, ritmusban remeg. Lehet, hogy a hamis hangomtól, de lehet, hogy csak benne rezeg hamisan. Nem látszik rajta, mit hisz el belőle, és rajtam sem, hogy én mit hiszek.

Mire elalszik, fel kell kelni. Tapogatás szétszórt ruhák felé, megyünk anyádékhoz, a buszon még azok a mondatok, és illatod súlya. Keveredik, keveredünk.

